

ДЕТЕКТИВИ З АРТЕКУ

ТАЄМНИЦІ КАМ'ЯНИХ МОГИЛ

Андрій Бачинський

ДЕТЕКТИВИ З АРТЕКУ

ТАЄМНИЦІ КАМ'ЯНИХ МОГИЛ

Видавництво Старого Лева
Львів – 2017

УДК 821.161.2
ББК 84(4УКР)
Б 32

Бачинський Андрій

Б 32 Детективи з Артеку. Таємниці Кам'яних Могил
[Текст] : повість / Андрій Бачинський. – Львів : Видав-
ництво Старого Лева, 2017. – 272 с.

ISBN 978-617-679-413-4

Пригоди наших добрих знайомих, скрипальки Оленки та її друзів – Антона, Сашка і Сергія, тривають! На героїв чекають захоплюючі несподіванки та справжні випробування. Спершу хлопці приїжджають в гості до Оленки – у славне місто Львів, вважаючи, що саме там заховані коштовності Міледі.

А незабаром, на літніх канікулах, змушені вирушити до Кам'яних Могил – адже Оленчин тато у небезпеці! Чи зможуть діти знайти скарб, врятувати тата і при цьому зберегти дружбу?

УДК 821.161.2
ББК 84(4УКР)-4

Андрій Бачинський © текст, 2017
Наталка Гайда © обкладинка, 2017
Видавництво Старого Лева © 2017
ISBN 978-617-679-413-4 Усі права захищено

У Львові засніжило. Нарешті! Оленка весело човгала побілілими стежками, поспішаючи на залізничний вокзал.

Останній тиждень старого року був похмуро-дощовим, і вона боялася, що доведеться зустрічати друзів, чалапаючи по кісточки в болоті. Тож у новорічну ніч, коли всі загадують бажання, попросила снігу. І зима змилювалася – вже третю добу трусила понад Львовом лапатий сніг.

Незважаючи на ранню годину, залізничний вокзал нагадував мурашник. У залі очікування ожив гучномовець:

– Шановні пасажери! Пасажирський поїзд номер сто сорок три «Київ–Івано-Франківськ» прибуває до першого перону. Нумерація вагонів – з голови поїзда. Стоянка поїзда – двадцять хвилин.

Оленка прoderлася крізь натовп і вибігла на перон. Серце закалатало від радісного передчуття зустрічі зі своєю командою скарбошукачів. Мружачись від вітру, що крутив снігом аж попід металевим каркасом даху над пероном, Оленка вдивлялася у номери вагонів. Ті, наче велетні, котилися повз неї, сповільнюючи хід.

Неслухняну Антонову чуприну, що виткнулася у прочинене вікно тамбура, Оленка впізнала найшвидше. Хлопець теж помітив її і радісно помахав рукою. Поруч із ним у вікні вигулькнули ще дві кумедні мармизи – Сашко та Сергій корчили смішні гримаси, вдаючи чи то мавпочок, чи поросят. У грудях защеміло – Оленка збагнула, що за кілька місяців уже встигла скучити за цією трійцею...

– Привіт, Міледі! – радісно вигукнув Сергій, зіскакуючи з приступки на перон.

Оленка пригрозила йому кулаком, але одразу ж усміхнулася. Антон вискочив з вагона вслід за Сергієм і схопив дівчинку в обійми.

– Ну, мала, а ти виросла! Ледве тебе підняв!

– Це хто тут мала?! – вдавано обурилася Оленка.

– Ой, вибачте, вибачте, – віджартувався Антон, озираючись. – І де той Сашко подівся? Заснув у вагоні, чи що?

– Хе, він же півночі на вокзалі сидів, поки ми з тобою дрихнули в плацкарті, – відповів Сергій.

Хлопці завчасу домовилися їхати до Львова разом. Сергій добрався з Луганська до Києва, де його зустрів Антон. Увечері вони сіли в поїзд «Київ–Івано-Франківськ», а вночі у Вінниці до них приєднався Сашко. Насправді хлопці не дрихли, як зауважив Сергій, а майже всю дорогу розмовляли, складаючи плани пошуків скарбів Міледі – графині де Гаше.

Нарешті з вагона вийшов Сашко, тягнучи за собою важку валізу. Олена кинулася йому на шию. Той зашарівся з несподіванки і промовив ніяково:

– А в мене тут... гостинці. Мама спекла... на свято.

– Ой! – скривився Сергій. – А я без подарунків.

– І я щось не подумав, що в гості їду, – почухав потилицю Антон.

– Та ну вас, – махнула рукою Оленка. – І не треба було ніяких гостинців-дарунків! У нас вдома всього вдосталь! Бабуся Оля як

почула, що до мене друзі приїжджають, то на тиждень уперед таке меню розписала, вам і не снилося! Ви навіть не уявляєте, як вона любить гостей приймати! Єдина проблема – квартира у нас в панельці, кімнати маленькі, ще й прохідні. Тож місця там не так щоб дуже... Але якось помістимося! Ми ж не збираємося в хаті весь час сидіти, правда? Добре, досить стовбичити на вітрі. Згрібайте свої речі і гайда до мене. У нас лише тиждень часу до кінця канікул!..

Розділ 1

РОЗЧАРУВАННЯ

Щоб згаяти час, бабуся від самого ранку поралася біля плити. У неї був непорушний принцип – гостей треба нагодувати, навіть якщо вони щойно перед тим встали з-за столу! Тож не встигли юні скарбошукачі переступити поріг квартири, як бабуся, вимахуючи кухонним рушником, вибігла до них у коридор:

– Приїхали, дороженькі! Померзли, мабуть? Роздягайтеся, мийте руки і до столу. Свіжі варенички уже чекають!

Бабуся усі страви називала в зменшувально-пестливій формі. Зрештою, такі вони у неї і були, всі ті вареники, голубці, пиріжки – маленькі, акуратні, м'якесенькі і дуже смачні. Так і просилися самі до рота!

На завершення трапези, коли діти вже понаїдалися і ледь запихали в себе ще й бабусин горіховий торт «Каракум», – а хіба ж відмовишся від такої смакоти?! – повернувся з роботи Оленчин тато. В історичному архіві, де він працював, періодично вимикали опалення, тому він часто брав роботу додому.

– О, вся компанія вкупі! Нарешті я познайомлюся зі славетними мушкетерами, про яких наслухався від Олени стільки всього цікавого.

Хлопці стривожено презирнулися.

– І що вона там наговорила йому про наші пригоди? – прошепотів Сергій, повернувшись до Антона.

Той ніяково стенив плечем, але промовчав. Зрештою, говорити з напханим ротом все одно не випадало – шматочок торта був суперсмачним.

– Гаразд, не заважатиму вам. Снідайте-обідайте, а я – до себе в кабінет. Зазирніть потім до мене, як відпочинете з дороги. Поспілкуємося.

Оленчин тато торкнувся кінчиками пальців брови, мов офіцер, що віддавав честь вищому за званням, і вийшов з кухні. Бабуся подалася за ним. Сергій підвівся з-за столу й нахилився над Оленою.